

Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας (Ιω.. α΄ 44-52)
13 Μαρτίου 2022

Σήμερα ή Ἑκκλησία μας ἔορτάζει τὸ θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ἀλήθειας γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὴν πίστη καὶ τὴν ζωὴν. Θυμάται τὸ ἴστορικὸ γεγονὸς τῆς ἀναστήλωσης τῶν εἰκόνων. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ διακηρύσσει τὴν συνείδησή της, δηλαδὴ φανερώνει τὸ πρόσωπό Της. Γιατὶ μὲ τὸ πρόσωπο ἐκφράζουμε τὸ βαθύτερο εἶναι μας, τὸ περιεχόμενο τῆς καρδιᾶς μας. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνά·γνωσμα ἀναφέρεται στὴν προτροπὴ τοῦ Φιλίππου στὸν φίλο του Ναθα·ναὴλ νὰ γνωρίσει προσωπικὰ τὸν Χριστό. Ἡ Ἑκκλησία δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ Χριστὸς παρατεινόμενος στοὺς αἰῶνες. Ὁρθόδοξη πίστη εἶναι ἡ προσωπικὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸ μυστήριο τῆς Ἑκκλησίας.

Στὴν ἴστορία πολλοὶ ἀναζήτησαν καὶ ἀνακάλυψαν ἀποσπασματικὲς ἀλήθειες γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὸν κόσμο. Κάποιοι ἄλλοι ἰσχυρίσθηκαν ὅτι ἥταν ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ καὶ ἔτσι ἐπινόησαν θρησκεῖες. Δημιούργησαν τὸ «εῖδωλο τοῦ Θεοῦ», ὅχι ὅμως τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ὁ Χριστὸς φέρνει τὸν Θεὸ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, γιατί εἶναι ὁ Ἱδιος Θεός. Δὲν μιλάει ἀπλῶς γιὰ τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ εἶναι Αὐτὸς ἡ ἀλήθεια. Ἡ πίστη στὸ θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀπὸ μόνη της ἔνα θαῦμα. Μία τέτοια πίστη εἶναι ἔνα δῶρο τοῦ Ἅγιου Πινεύματος στὸν ἄνθρωπο, μία προσωπικὴ ἀποκάλυψη καὶ ἐμπειρία μέσα στὸ σῶμα τῆς Ἑκκλησίας. Ἡ θεολογία τῆς Ἑκκλησίας τονίζει ὅτι στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἡ θεϊκὴ καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση ἐνώθηκαν, χωρὶς νὰ συγχέονται καὶ χωρὶς νὰ διαιροῦνται. Ἐνα μυστήριο ποὺ δὲν μποροῦμε κατανοήσουμε, πολὺ δὲ περισσότερο νὰ τὸ ἐρμηνεύσουμε, ἐπειδὴ ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ δὲν χωράει στὴ λογικὴ τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν μπαίνει στὸ μικροσκόπιο τῆς ἔρευνας καὶ τοῦ πειράματος. Τὰ δόγματα, ποὺ μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς σημερινῆς ἐορτῆς καλούμαστε νὰ διαφυλάξουμε, χαράζουν τὰ ὄρια τοῦ περιεχομένου τῆς πίστεως, ἀλλὰ δὲν ἔξηγοῦν τὸ μυστήριο τοῦ Θεοῦ. Μᾶς προτρέπουν νὰ ἐμπιστευθοῦμε καὶ νὰ ζήσουμε μὲ τὴν καρδιὰ μας αὐτὸ ποὺ ὁ Θεὸς μᾶς ἀποκάλυψε, ὅχι ὅμως νὰ ἀναλύσουμε μὲ τὸ μυαλὸ αὐτὸ ποὺ ἡ Ἑκκλησία μᾶς παρέδωσε.

Τὸ μυστήριο τοῦ Χριστοῦ συνίσταται μεταξὺ ἄλλων στὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ «κρύβεται» πάντοτε πίσω ἀπὸ τὸν Υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐδῶ βρίσκεται τὸ σημεῖο ποὺ σκοντάφτει ἡ ἀνθρώπινη λογικὴ τότε καὶ σήμερα. Ἐδῶ ἀρχίζει ἡ τραγικὴ ἴστορία τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αἰρέσεων, οἱ ὄποιες νοθεύουν τὴν πίστη καὶ ἀκυρώνουν τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ αἵρεση εἶναι ὁ πειρασμὸς τῆς λογικῆς πάνω στὴν ἀποκάλυψη τῆς πίστεως. Ὅσα στοιχεῖα τῆς πίστεως τὰ κατανοεῖ, τὰ ἀποδέχεται καὶ τὰ ὑπερτονίζει. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ προσπερινᾶ καὶ τὰ ὑποτιμᾶ. Διαχωρίζει τὸν Ἰησοῦ τῆς ἴστορίας ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ τῆς Ἑκκλησίας. Ἀλλωστε, ἀς μὴν ξεχινᾶμε ὅτι τὸν Χριστὸ τὸν συνάντησαν ἀναρίθμητοι

άνθρωποι στὴν ἐπίγεια διαδρομή Του. Τὸν γνώρισαν ὡς «υἱὸ τῆς Μαρίας», ὡς προφήτη, ὡς χαρισματικὸ διδάσκαλο τῆς Ναζαρέτ. Δὲν μπόρεσαν ὅμως ὅλοι νὰ διακρίνουν πίσω ἀπὸ Αὐτὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, τὸν θεάνθρωπο Χριστὸ τῆς Ἑκκλησίας. Ἡ ἱστορία ἀποδεικνύει τὸ πέρασμά Του ἀπὸ τὸν κόσμο. Ψηλαφίζει τὰ τεκμήρια τῆς παρουσίας Του. Άναγνωρίζει τὸ μεγαλεῖο καὶ ἄλλοτε ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπεροχή Του. Δὲν μπορεῖ ὅμως μὲ τὴν ἔρευνα καὶ τὴν ἐπιστημοσύνη νὰ ἀποδείξει τὴν θεότητά Του. Τὸ μυστήριο τοῦ θεανθρώπινου προσώπου τοῦ Χριστοῦ τὸ βιώνομε «ἐν πίστει» μέσα στὴν Ἑκκλησία. Εἶναι ἀδιανόητο νὰ ἀναζητοῦμε τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ στὴν ἀσυδοσία ἢ στὴν χυδαιότητα τῆς τέχνης, στὴν τόλμη ἢ στὴν βλασφημία τῆς διανόησης, στὰ πολύκροτα βιβλία ἢ στὶς κινηματογραφικὲς ὑπερπαραγωγές.

Δὲν μποροῦμε νὰ ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τὰ ἀχαλίνωτα στοιχεῖα τοῦ κόσμου νὰ γίνονται κήρυκες τῆς ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ. Ἀν «κόσμος» εἶναι καθετὶ ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν χάρη καὶ τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, τότε «τὰ τοῦ κόσμου» θὰ συγκρούονται πάντοτε μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν πραγματικότητα τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς ὅμως γνωρίζουμε ὅτι «Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν» (Ιωαν. Α' 5,4), ἀφοῦ τὸν τελευταῖο λόγο γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα τὸν ἔχει ὁ Θεός. Άμήν.

[dkpdf-button]